

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 26/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. G. – O., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., P. B., vo veci porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Žilina, v konaní o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vedenom pod sp. zn. V/210/179/2000/Jaro a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. G. – O. o d m i e t a pre nedostatok právomoci na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrhom na začatie konania zo 4. marca 2002, došlým Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. marca 2002, označeným ako „Sťažnosť pre porušenie základných ľudských práv a slobôd“, domáha sa Ing. V. G. – O., Ž. (ďalej len „navrhovateľ“), za účasti Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska Žilina (ďalej len „odporca“), vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil, že

„nekonaním Ústredného daňového riaditeľstva, pracovisko Žilina, Nám. Ľ. Štúra č. 3, Žilina ako II. stupňového správneho orgánu vo veci konania v zmysle zákona č. 254/1993 Z. z. o územných finančných orgánoch v znení neskorších predpisov a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, voči daňovému subjektu Ing. V. G. – O., Ž. došlo k porušeniu jeho ústavného práva na prerokovanie jeho veci bez priet'ahov, zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“.

Navrhovateľ uvádza, že prevzal od dodávateľa tovar v celkovej hodnote 1 389 654,-- Sk, z čoho na daň z pridanej hodnoty vo výške 23 % pripadala suma 259 854,-- Sk, pričom išlo o štandardnú obchodnú transakciu bez akýchkoľvek vecných alebo formálnych chýb. Hoci za tovar zaplatil, do dnešného dňa (teda do 4. marca 2002) obštrukčným konaním a nečinnosťou odporcu mu nebol priznaný nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za IV. štvrťrok 1998 vo výške 259 854,-- Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetom podania navrhovateľa je tvrdené porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v konaní vedenom pred odporcom.

Z vyššie citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že príslušnosť (právomoc) ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd je daná iba subsidiárne v prípade, ak o tom nerozhoduje iný súd.

Zákonom č. 501/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) s účinnosťou od 1. januára 2002 došlo k novelizácii § 244 OSP v tom zmysle, že v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, pričom postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 in fine OSP).

Vzhľadom na túto novelizáciu Občianskeho súdneho poriadku s účinnosťou od 1. januára 2002 v prípadoch nečinnosti orgánov verejnej správy poskytujú ochranu na rozdiel od doterajšieho stavu všeobecné sudy v rámci správneho súdnictva.

Podľa názoru ústavného súdu treba považovať žalobu na nečinnosť orgánu verejnej správy zavedenú zákonom č. 501/2001 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2002 za účinný právny prostriedok ochrany základného práva uvedeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý má k dispozícii priamo účastník konania pred orgánom verejnej správy bez potreby súčinnosti iného orgánu. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 21/00). Tento účel môže navrhovateľ plne dosiahnuť využitím uvedeného právneho prostriedku podľa § 244 OSP.

Keďže návrh bol podaný 13. marca 2002, teda po nadobudnutí účinnosti zákona č. 501/2001 Z. z., a keďže nečinnosť orgánu verejnej správy trvala podľa tvrdenia navrhovateľa aj po 1. januári 2002 ešte v čase podania návrhu, ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok ochrany namietaného základného práva pred všeobecným súdom, ktorý však nevyužil a obrátil sa priamo na ústavný súd.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnostiach je daná len vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, a pretože v tomto prípade je daná právomoc všeobecných súdov, bolo potrebné návrh na začatie konania odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2002